

JOHN MARTIN

SCOTT SEEGERT

GALAKTICKÁ ŠKOLA

NAJVTIPNEJŠIA KNIHA VO VESMÍRE

FRAGMENT

Galaktická škola 1

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

John Martin, Scott Seegert
Galaktická škola 1

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

GALAKTICKÁ ŠKOLA

NAJVTIPNEJŠIA KNIHA VO VESMÍRE

John Martin
Scott Seegert

FRAGMENT

*Skutočným extra mega supergéniom
z našej mladosti:*

*Stanovi Leemu, Jackovi Kirbymu,
Neuveriteľnému Hulkovi, Spidermanovi,
Batmanovi, Doktorovi Doomovi, Godzille,
Mothre, Kráľovi Ghidorahovi, Frankensteinovi,
Vlčiemu mužovi, Moeovi, Larrymu, Curly,
Shempovi, káčerovi Daffymu, Yosemite Samovi,
Melovi Blancovi, Chuckovi Jonesovi,
Scooby-Dooovi, Shaggymu, Hermanovi, Lily,
Dedovi, Donovi Martinovi, Sergiovi Aragonésovi,
Vincentovi Priceovi, Christopherovi Leemu,
Ghúľovi, Vesmírnemu Duchovi, Zorakovi,
Raquel Welchovej, Chewbaccovi, Frankovi
Frazettovi, Edovi Rothovi, Jonnymu Questovi,
Pánovi Spockovi, Kapitánovi Kirkovi, Willovi
Robinsonovi, Robotovi, doktorovi Smithovi,
Herkuloidom, Adamovi Westovi, Burtovi Wardovi
a všetkým ostatným, pre ktorých tu nie
je priestor.*

*Pomohli ste z nás spraviť to, čím sme dnes.
A naše manželky by sa s vami rady porozprávali.*

PREDSLOV

Galaktická škola je o chlapcovi menom Kelvin, ktorý náhodou chodí do školy niekde vo vesmíre. Divné, však? Ale presne vďaka tomu je čítanie také skvelé – môžete zažiť čudesné a úžasné výmysly ako napríklad korytnačky bojujúce proti zločinu, tajné školy pre čarodejníkov alebo lietajúceho chlapca, ktorý nikdy nechce vyrásť.

A rovnako ako Kelvin možno aj vy na týchto stránkach nájdete niečo fantasticky „divné“: príbeh, ktorého čítanie je zábava. V *Galaktickej škole* sa vyskytujú rakety, roboti, šialení vedci, mimozemšťania, noví kamaráti, šikanéri a vtipné komiksy. Budete sa smiať tak nahlas, že vás bude počuť až na Mesiac. A nakoniec, rovnako ako pri všetkých knihách z nášho vydavateľstva, poviete: „Prosím, dajte mi ďalšiu!“

No nebude to skvelé?

James Patterson

GALAKTICKÁ ŠKOLA

Úvod

ČOŽE TO JE?! MLADÝ ČLOVEK? NA VZDIALENOM
KONCI GALAXIE? V NEJAKOM KOZMICKOM
MALÉRI?

ČOSKORO BUDE
Vesmír môj!

BUAHAHAHAHAHA!

FERRING!

VŽUVUUM!

UÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ!!!

DO ČOHO
SOM SA
TO DOSTAL?

DOBRÁ
OTÁZKA!
POĎME
TO ZISTIŤ.

Pred niekoľkými dňami...

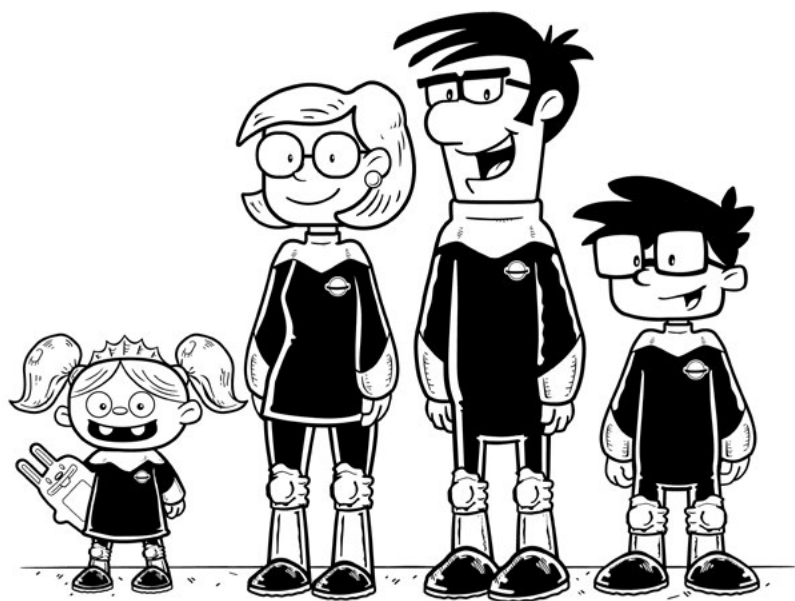
1. DEŇ

To akože fakt? Mama a oco čakajú, že ráno vstanem a pôjdem do školy? Po 529 600 000 000 000 000 kilometrov dlhej ceste cez Galaxiu? A to nie som žiadne ranné vtáča. Ani nemôžem predstierať, že som chorý – nie v tomto sterilnom prostredí vesmírnej stanice. Nijaké bacily = nijaká choroba. Nikdy. Dokonca ani nádcha. Aspoň som sa v noci dobre vyspal. Kapsuly s nulovou gravitáciou v našom bývastore sú ooveľa pohodlnejšie ako normálne postele. A môžete spať postojacky, takže zaberajú menej miesta.

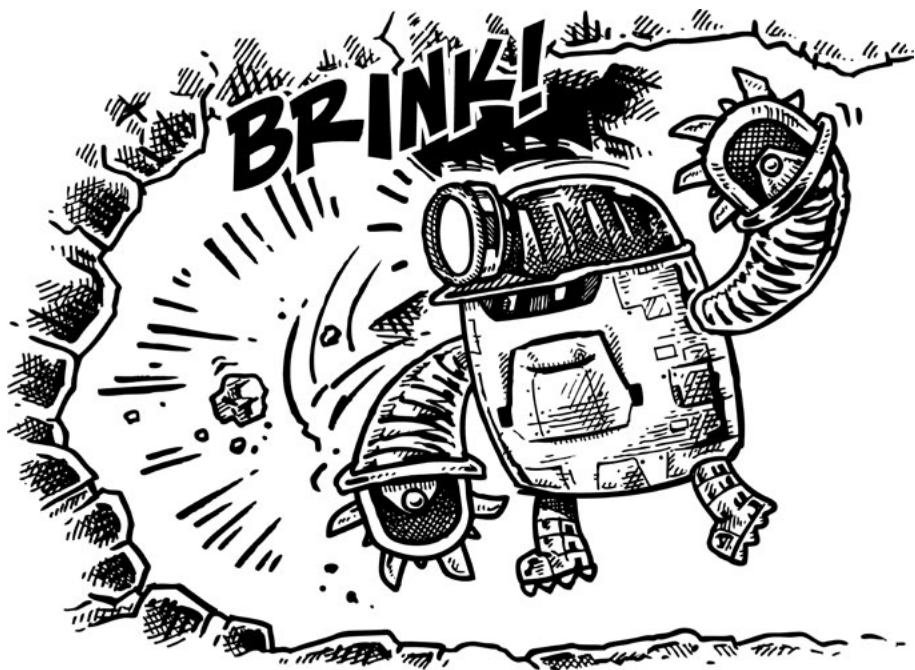

Hups, moment. Asi by som to mal vysvetliť. Volám sa Kelvin a chystám sa na prvý deň v novej škole, čo pre mňa nie je nič výnimočné. Naša rodina veľa cestuje a toto bude moja štvrtá škola za posledných päť rokov. Lenže táto je vzdialená 56 000 svetelných rokov od tej predchádzajúcej.

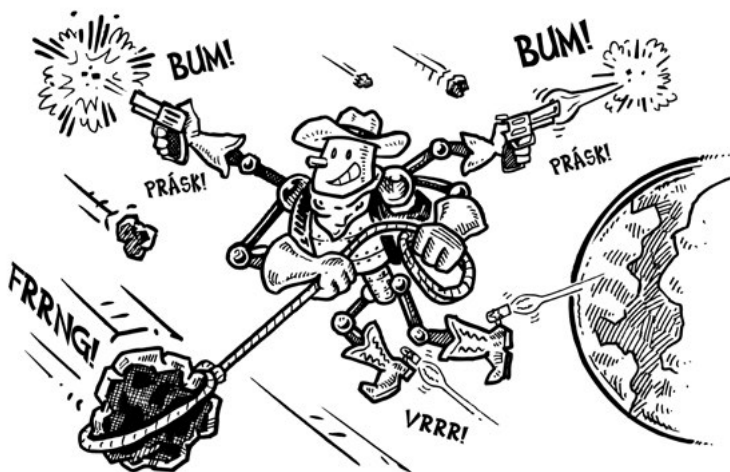

A toto je moja rodina. Mamina a ocko sú vedci, fakt múdri, čo je dôvod, prečo sa ustavične sťahujeme. Stále majú nové projekty, na ktorých pracujú, a my musíme cestovať s nimi. V tomto prípade na opačný koniec Galaxie. To malé dievča na kraji je moja mladšia sestra Bula. Bohužiaľ, aj ona musí ísť s nami. Takže jeden bacil na vesmírnej stanici asi predsa len je.

Ocko je špecialista na robotiku. Možno už poznáte niektoré jeho výtvary – napríklad Drvobot X 9000, ktorého navrhol pre Globálnu ťažbu, s. r. o.

Potom je tu Krotiteľ asteroidov PL 370, ktorého úlohou je zabrániť zrážke cudzorodých telies so Zemou.

A, samozrejme, aj terénny obrnený záchranný koláčobot na jadrový pohon NIVEN 6000...

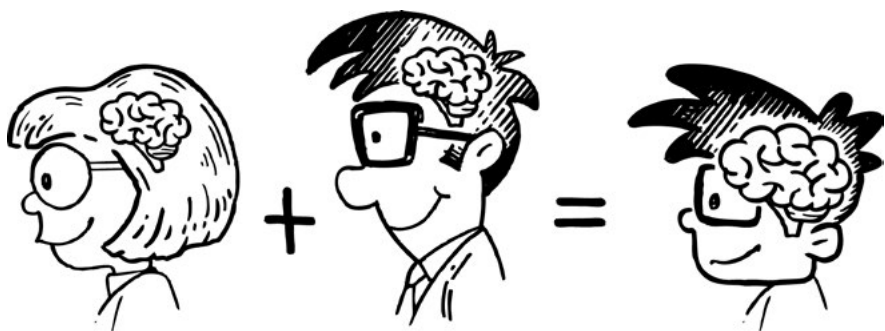
Ocko si myslí, že každý, kto naliehavo potrebuje, aby ho zachránili, rovnako naliehavo potrebuje teplé, čerstvo upečené čokoládové koláče.

A toto je moje mama. Je neurologička, čo znamená, že sa hrá s mozgami.

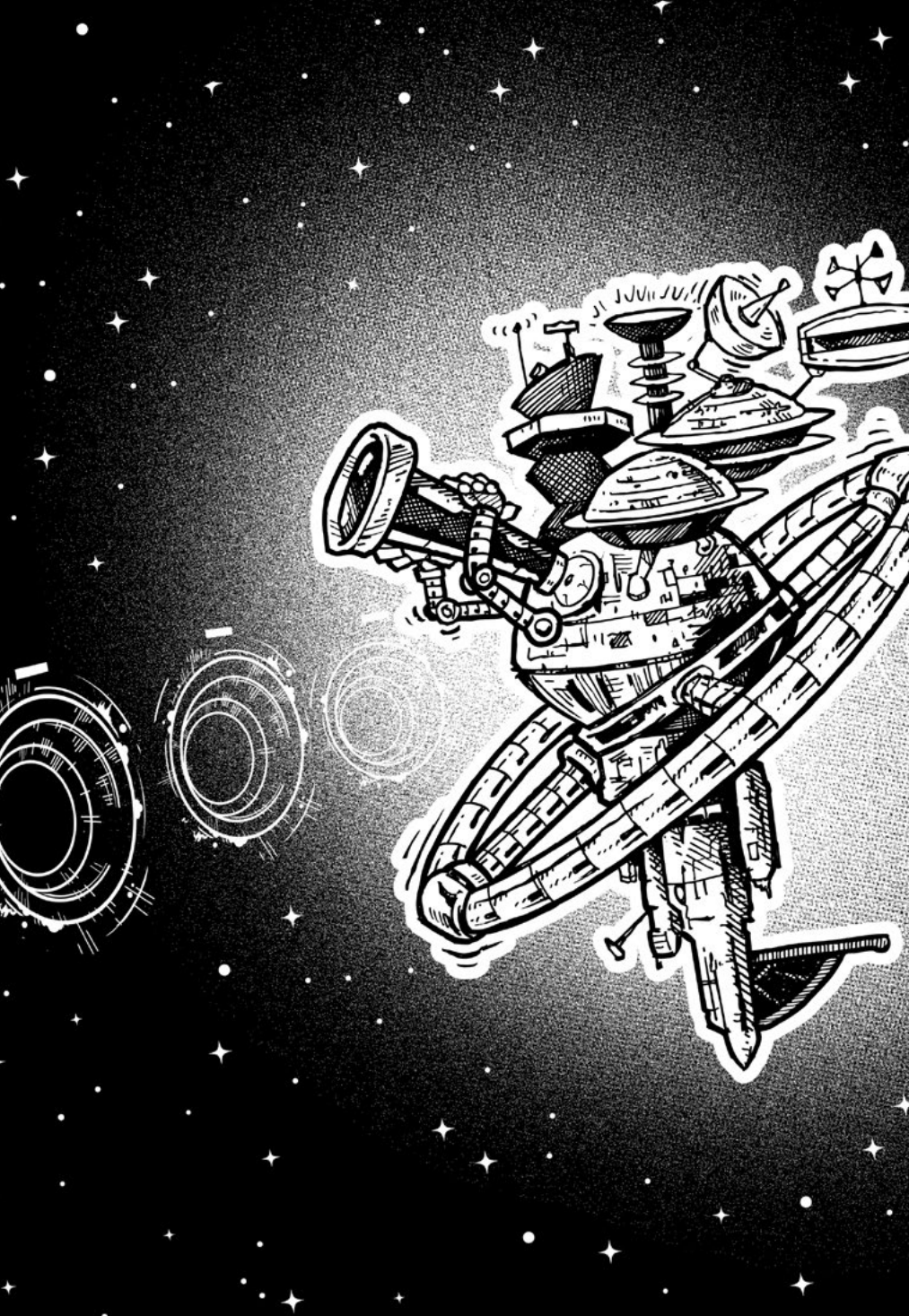

Nie, nie takto. Pracuje s mozgami, ktoré sú v hlavách. Aspoň mi to tvrdí. I keď by bolo fakt super, keby bola šialený vedec!

Keďže mama aj oco sú supergéniovia, znamená to, že aj ja som supergénius, nie? Vlastne nie. Znamená to, že som dvojitý supergénius! Alebo to, čo s obľubou nazývam extra mega supergénius! A tiež som vďaka tomu najmúdrejší človek na svete. Proti tomu nemožno nič namietat. Je to jednoduchá matika.

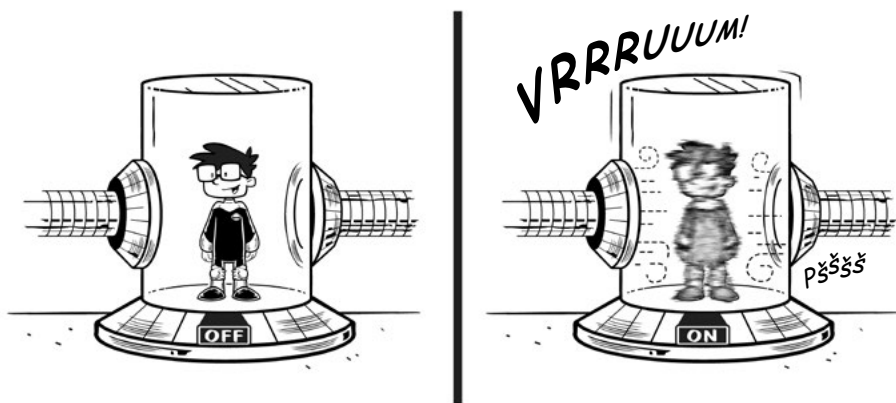
A toto je náš nový „domov“...

Nazýva sa Galaktická vedecká centrála. Bývajú tu popredné dvojice vedcov so svojimi rodinami z viac než dvesto rôznych planét. Rovnako ako všetci ostatní zamestnanci a ich rodiny. Centrála je obrovská, pláva v hĺbinách vesmíru a je to prvé miesto, kde bývame „na palube“, a nie jednoducho vnútri.

Ešte tu nie sme ani deň, ale ako som vrel, kapsuly s nulovou gravitáciou sú senzačné. Zato „sprchy“ až tak nie. Na vesmírnej stanici nesmie-
me míňať veľa vody, preto sa umývame vo vynáleze, ktorý sa volá Špinosaj 3000.

Jasné, vysaje vám z tela všetku špinu. Dokonca aj z oblečenia. Ale rozhodne nezrelaxujete tak ako v horúcej vani. Navyše musíte na pätnásť sekúnd zadržať dych. A keď ste hotoví, čakajú vás galeje s gélom na vlasy.

Zatiaľ to tu celkom ujde.

Väčšinu dní sa do školy budem voziť raketobusom, ktorý zriadili pre všetky deti vo vedeckej centrále. Škola je vlastne taká samostatná maličká vesmírna stanica. Staršie deti majú našťastie

vlastnú školu, takže sa s nimi nebudeme stretávať príliš často. A ešte lepšie je, že malé deti ako Bula zostanú na palube vesmírnej stanice a nepolezú nám na nervy.

Keďže je to môj prvý deň, odvezie ma mamina. To by bolo za normálnych okolností krajne trápne, ale pôjdeme o čosi neskôr, aby sme sa najprv stretli s riaditeľom Ortom. Predpokladám, že chodby budú viac-menej prázdne, pokiaľ dorazíme pred prestávkou, takže ak na seba nebudem upozorňovať a budem sa držať pri stene, nikto by nás nemal spolu vidieť.

„Makaj, mami!“ zvolám. „Nechcem prísť neskoro na to stretnutie!“

„O minútku budem hotová!“ odpovie z kúpeľne. „To je úžasné, Kelvin, že sa tak tešíš do novej školy!“

„Ja sa ani tak neteším, ako sa skôr bojím, že ma stovky detí hneď prvýkrát uvidia ako chudáčika, ktorého musí do školy priviesť mama,“ poviem. Veľmi potichu. Pre seba. Nič horšie už nemôže byť.

„Tak, Kelvin, som pripravená.“

Noooo... toto je horšie.

„Ehm... mami?“ ozvem sa. „Tvoje... é... vlasy sú...“

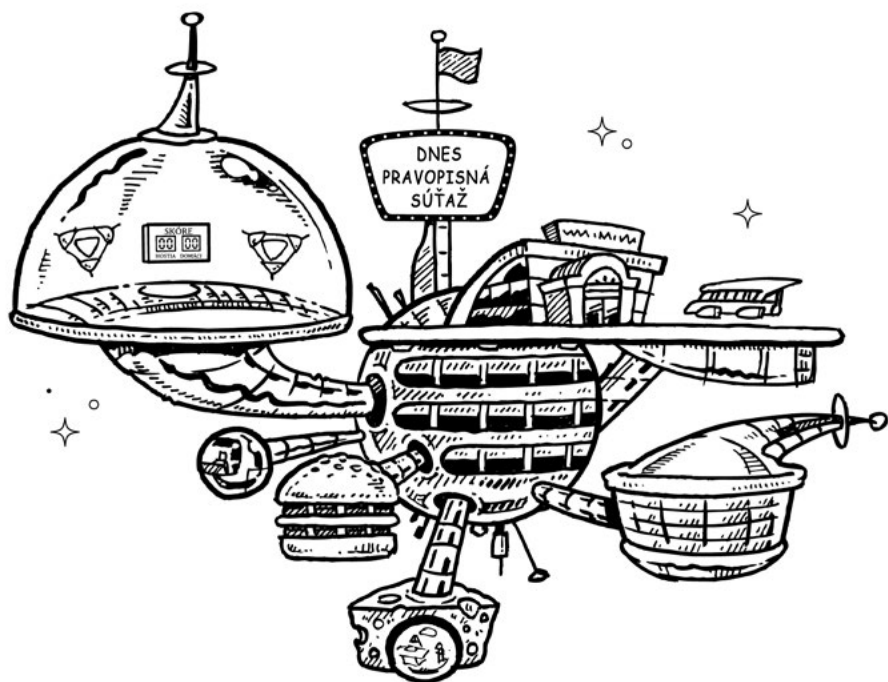
„Ja viem! Nie je to úžasné? Ani som s nimi nemusela nič robiť, aby vyzerali takto! Zbožňujem Špinosaj 3000!“

Prosím, prosím, prosím, môžeme doraziť do školy, kým sa začne prestávka?

Toto je teda ona. Galaktická škola Sciriustrati
fibronoculareus.

Vlastne ani neviem, ako sa to vyslovuje, ale ocko vraví, že ju aj tak všetci skracujú na Sci-fi školu. Celou cestou sem som sa snažil vymyslieť, ako zabrániť mamine, aby šla so mnou dovnútra. A myslím, že to mám! Potrebujem iba baterku, prúdový batoh, tri kanistre čučoriedkového jogurtu, desaťmetrovú pevnú udicu a vedro...

„Vieš čo, Kelvin? Čo keby si na to stretnutie šiel bezo mňa?“

... golfových loptičiek.

„Určite nestojíš o to, aby ťa prvý deň videl niekto s mamou, nemám pravdu?“

„Zastavím sa tu neskôr popoludní a porozprávam sa s riaditeľom. Už si krásny deň. A ešte niečo, nezabudni si prilbu.“

Nemôžem tomu uveriť! Zabralo to! Môj plán naozaj vyšiel! A to som ho ani nemusel... však viete... použiť! Teraz sa hlavne musím ovládať. Nechcem vyzerieť, že som od šťastia bez seba, lebo so mnou nejde, a zraníť jej city.

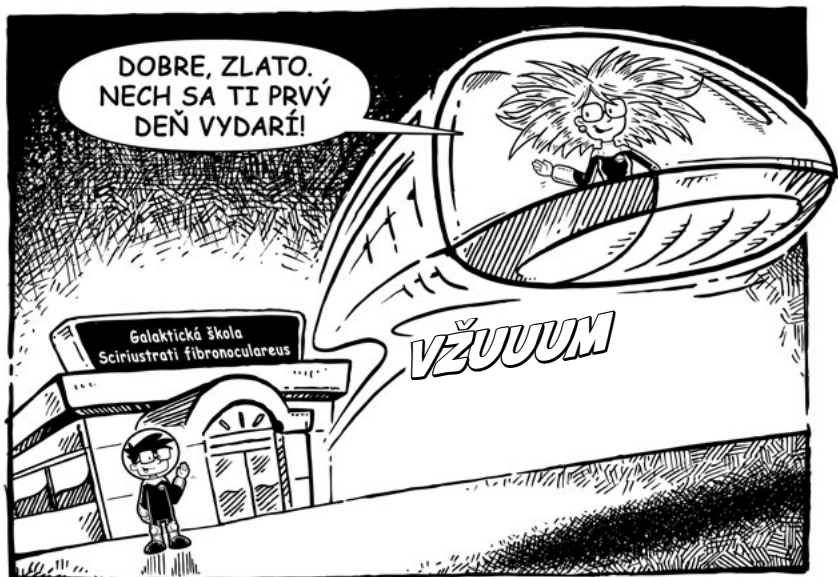
„Vieš to iste, mami? Ved' by sa nič nestalo...“

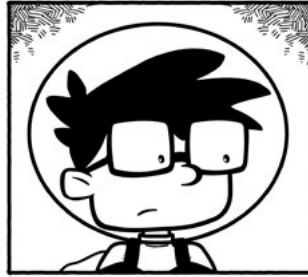

„Vážne? No, v tom prípade sa asi môžem na minútku-dve zastaviť a...“

„NIE! Chcem povedať... že nemusíš. Ja... určite máš plno práce s... tým, na čom pracuješ. Budem v pohode.“

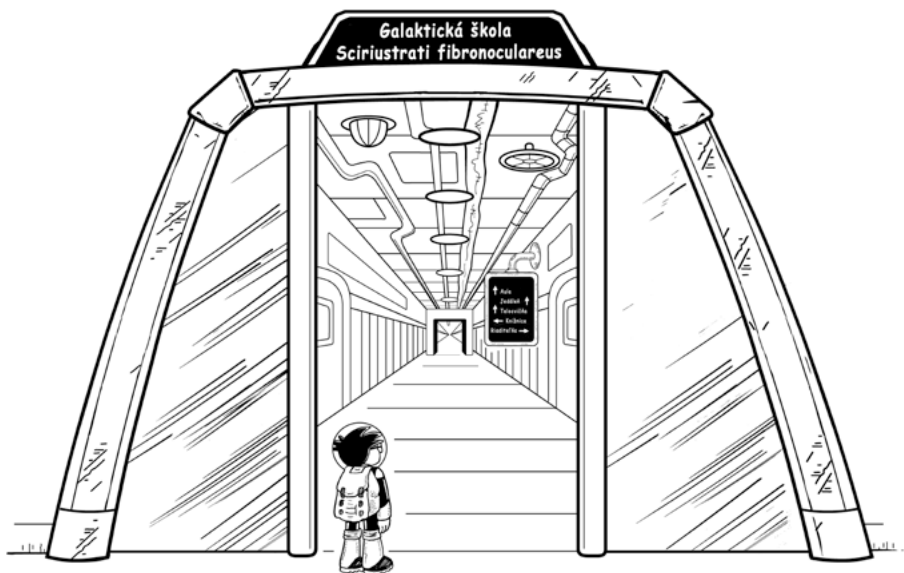

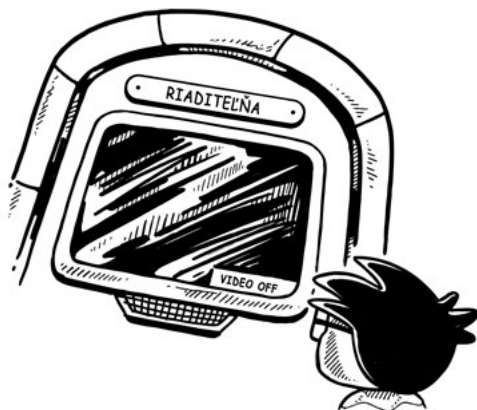
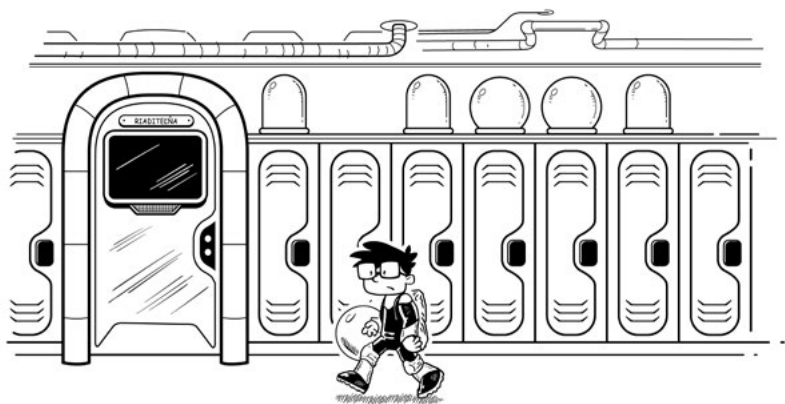
Jejda. Teraz si tak trochu želám, aby tu bola. Začínať v novej škole... s divným menom... v hĺbinách vesmíru... Prečo som to len chcel zvládnuť sám? Čo ak na tejto plošine prestane fungovať umelá gravitácia? Čo ak omylom otvorím nesprávne dvere a podtlak ma vysaje von? Čo ak mi praskne prilba, a zatiaľ čo tu stojím a myslím na všetky hrôzy, ktoré sa môžu stať, mi vybuchne hlava?

Idem radšej dnu.

Rozhodne dúfam, že riaditeľ Ort je vo svojej kancelárii. Alebo je to žena? To asi čoskoro zistím.

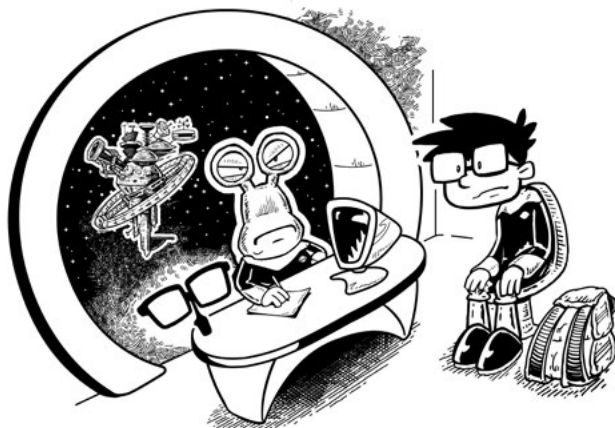
Zdá sa, že toto sú správne dvere. Stlačím tlačidlo, ktoré je pri nich.

„Tu je Kelvin Klosmo,“ predstavím sa. „Som nový žiak a...“

„Samozrejme!“ preruší ma očná guľa. „Kelvin Klosmo! Poď ďalej a posaď sa. Už ťa čakám.“

Dvere sa otvoria a ja vojdem dovnútra.

Hm. Tak stále neviem, či je to *on*, alebo *ona*.
Alebo oboje. Alebo ani jedno.

„Ahoj, Kelvin. Stojím na čele tejto školy a musím povedať, že sme veľmi radi, že budeš navštevovať Sciriustrati fibronoculareus. VEEELMI radi! PREVEELMI radi! MIMORIADNE radi!“

„Teda! Ďakujem. Hm. A ako vôbec viete, kto som?“

„Kto si? Predsa Kelvin Klosmo – jediný žiak z celej školy, ktorého obaja rodičia pracujú na vesmírnej stanici ako vedci. Čo, samozrejme, znamená, že sú to dva najlepšie vedecké mozgy z celej tvojej planéty. Nevieť si ani predstaviť, aký génius musíš byť ty! Očakávame od teba neuveriteľné veci, chlapče. NEUVERITEĽNÉ veci! SKVELÉ veci! FANTASTICKÉ veci!“

Och, och. Fantastické veci? Viete, ako som vám hovoril o tej extra mega supergenialite? Nebol som celkom úprimný. Zabudol som sa zmieniť o tom, že moja genialita ešte nenaskočila. Stále zostáva schovaná niekde vzadu v mojom mozgu a čaká na správny okamih, aby sa prejavila. Ale som si istý, že je to len otázka času. A odhadujem, že by sa to malo stať pomerne skoro. Najneskôr vtedy, keď sa mi zmení hlas. Možno ma to zasiahne naraz ako nejaký obrí blesk. Alebo jadrový výbuch. Iba dúfam, že to nepríde, keď budem v kúpeľni! Dovtedy budem musieť svoju genialitu predstierať. Niekedy mám pocit, že ona je jediný dôvod, prečo si ma niekto v škole všíma.

„Ehm... no... aj ja od seba
čakám veľké veci. Asi.“

„Výborne! Kde len môže byť rozvrh
hodín? Á, tu je. Iba si nasadím
okuliare na čítanie a pozriem sa,
v ktorej triede by si mal byť.“

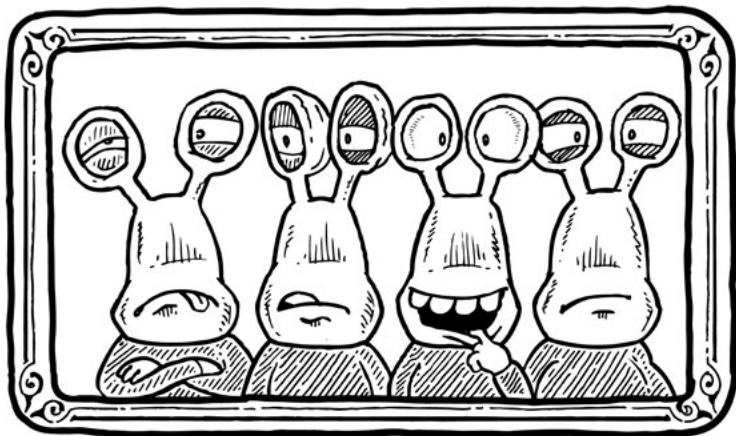
„Á... A je to. Tak sa pozrime... áno, tu to máme. Jedenásť dvadsať dopoludnia. Mal by si obedovať v jedálni. To je skvelý spôsob, ako začať svoj prvý deň. Obedáma OD 7000 vždy podáva výborné pokrmy. VYNIKAJÚCE pokrmy! LAHODNÉ pokrmy! ROZPLÝVAJÚCE SA NA JAZYKU! Pod', ukážem ti cestu.“

Na odchode si všimnem rámk na stole. Možno mi to pomôže zistiť, či je riaditeľ *on*, alebo *ona*. Alebo *ono*. Alebo mix všetkého.

„To je vaša rodina?“

„Ach áno, Kelvin. Je milé, že sa na to pýtaš. Sme šťastne svoji už stotridsaťšesť rokov. A máme úžasného syna a dcéru. Obaja sme na nich veľmi hrdí.“

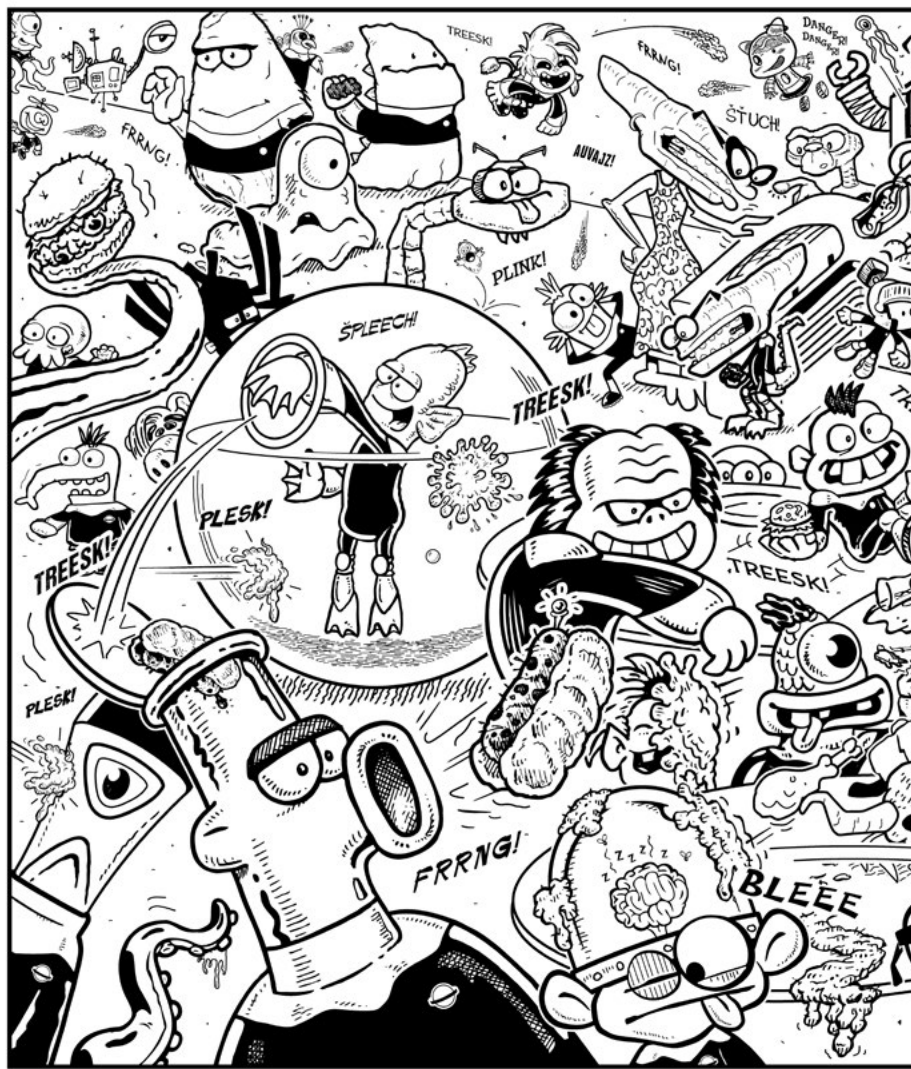
Nie. Ani toto mi nepomohlo. Riaditeľ Ort ma odvedie prázdnu chodbou k jedálni. „Tu ťa nateraz opustím,“ povie. „Prajem ti nádherný prvý deň, Kelvin. VYNIKAJÚCI deň! SKVOSTNÝ deň! SENZAČNÝ deň! Všetci sme mimoriadne nadšení, že uvidíme, aké skvelé veci u nás dosiahaš.“

A o chvíľku už stojím pred dverami do jedálne sám.

Nič sa nedeje. Čoho by som sa mal báť? Už som bol v množstve nových škôl. Chcem povedať... Ako veľmi sa táto môže líšiť od ostatných?

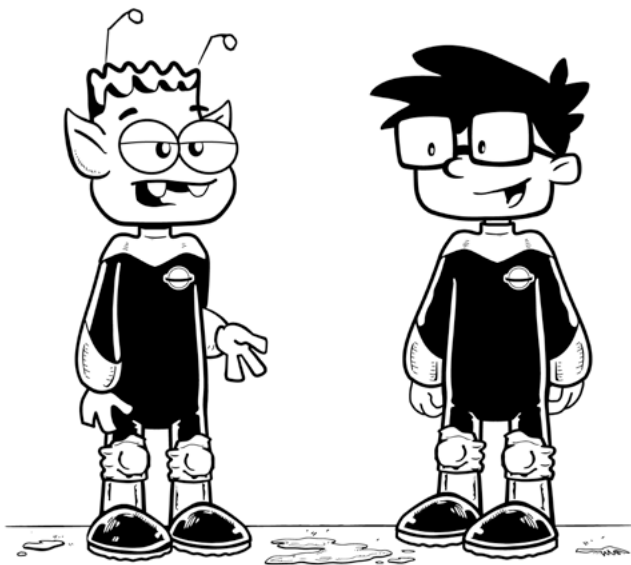

„Ahoj. Nespomínam si, že by som ťa tu už niekedy videl.“

„Som tu prvý deň.“

„Fakt? Z ktorej si planéty?“

„Zo Zeme.“

„Učia vás tam, ako sa uhýbať?“

„Čože? Prečo?“

POZOOOR!

VŽUNG!

„Švihaj preč z palebnej línie!“